

Distriktsläkaren som gick

av Linn Strömberg

-Men Kurt-Arne varför ligger du på golvet?!

Han hörde Gittan muttra att nu har doktorn blivit galen. Från huvudets position långt in under skrivbordet skymtade han hennes färgglada stödstrumpor och fotriktiga innetofflor. Det förlöpte flera tysta sekunder. Hon kommer att ta tag i benen och dra ut mig, tänkte han. Endast en kort stund till och mycket riktigt. Smedsnävar i ordets rätta bemärkelse blottade hans tunna, håriga smalben och klämde åt.

- Nu kommer du ut därifrån.

Med en djup suck lät han sig dras ut. Kom upp på fötter efter att yrvaket ha blinkat mot lysrören i taket. Blev sittande som en slokande garderobsblomma på skrivbordsstolen. De yngre investerade i både de senaste ergonomiska stolarna och skrivbord som gick att höja och sänka. Själv hade han samma som alltid och inte hade han vare sig ont i nacken eller musarm.

Gittan hade redan lämnat rummet. Jag kom lindrigt undan, tänkte han. Borstade sig lite på knäna, tittade på tidboken på dataskärmen. Han kröp ner från stolen och in under skrivbordet igen. På samma gång mörkt, tyst och lugnt. I lugnet överröstade tinnitusen allt, som ett vilt hav med en galning som spelade tvärflojt mitt i. Samma ton. Hela bröstkorgen hoppade av ett galopperande hjärta. Men tankebruset i hjärnan stillnade.

Hon lät det gå säkert en kvart innan hon dök upp igen.

- Det sitter flera stycken därute och väntar, du har inte avslutat kvart över två-patienten. Det vore fint om du gjorde det.

Innan hon hade vässat sina händer för en ny evakuering, var han uppe.

- Jajajajaja, för fan.

- Det är inte jag som tappar patienter...

Det gick inte att ta miste på den slängande sarkasmen. Jahaja, tänkte han för sig själv. Såg sina buskiga ögonbryn i spegeln ovanför handfatet. De nariga händerna stack och sved när han pumpade sprit över dem. "Det är bara att slå hårt och trappa ut", eksembehandling för dummies. Hur många gånger hade han inte sagt så? Arrangerat listor och scheman med salvor, krämer, kortison i minst tre styrkor och ett tjugominuters brandtal om bomullshandskar, vattenexposition och Locobase till natten (trots att det inte var på recept). En fantastisk salva. Och totalt djävla omöjlig att förena med en hundra procentig arbetsförmåga.

Han kastade en sista längtansfull blick mot under skrivbordet, innan han tog ett djupt andetag och stegade ut genom dörren. Det tog cirka tre millisekunder innan en stor hand kramade kring hjärtat. Det kom ganska oväntat trots allt, och han tappade andan helt kort. Skuggor flimrade i utkanten av synfältet, andhämtningen djupnade. Tvärflöjten i öronen tutade frenetiskt.

- Doktor Andersson, äntligen! Jag är inte bra, det är knäet, det värker hela tiden. Det är de har ju en ny, hårdare smärta och nu är Bertil dålig också. Du ska veta att jag inte sover, inte alls på nätterna. Och jag gråter för minsta lilla, barnen har inte tid, de har ju sitt.

Panikattacken som kom av sig. Han fann sig själv fortfarande stående tryckt på väggen utanför sin egen expeditiönsdörr, men Märta Signell hade uppenbarligen ägnat sig åt uppsökande verksamhet. Hon stod och tryckte hans hand, redan halvvägs in i konsultationen. De gråa ögonen genomborrade honom. Rösterna hade aldrig varit gällare.

- Så, kom nu Märta, pressade han fram.

Han hörde egentligen inte ett enda ord av vad hon sa. Hjärtat satt fast, strupen var tjock. Han kastade ur sig diverse frågor helt okontrollerat, de flesta säkert innehållande alla F som fanns och hon kastade tillbaka. Idag duckade han. Och efter ytterligare tjugo minuter fick han lov att pressa ut henne genom dörren. Tanten var uppenbart nöjd i alla fall. Hur världen nu är skapt? Hon ropade guds välsignelse och han stängde dörren.

Vid åsynen av diktafonen reste han sig sedermera och gick ut. På sin vacklande väg mellan patienterna i väntrummet, slog han ner blicken. Väl i fikarummet nästan kröp han till soffan och slängde sig i framstupa sidoläge. Därav märkte han inte att han inte var ensam. Rolf och Moa hade också rast.

- Läget Kurtan?

Han svarade inte. Rolfs raspiga stämma trängde nätt och jämt igenom tvärflöjten.

- Kaffet är färdigt, ska du ha en kopp?

Det skapades med stolar och stjälpes upp vätska. Kurt-Arne hade inte tagit dagens omeprazol och magkatarren skulle sätta in så fort sista droppen var urdrucken, han visste det. Men han iddes inget säga. Saktfärdigt skrapade han upp sig själv. Moa var bekymrad. Rynkan mellan ögonbrynen var djup. Alltmedan Rolf skämtade på, var hennes radar på högvarv och pejlade runt honom oavbrutet.

- Men hur är det med dig?

- Finfint. Eller inte bra. Själv?

Hon tog en klunk av kaffet. För en gångs skull kom ingen utläggning om dagishämtningar, svärmorsproblem eller benhinneinflammation. Hon skärskådade honom. I rymden där deras blickar möttes, hördes Rolfs bullrande och skämtande på avstånd.

- Ska du inte gå hem? Du ser ju inte helt kry ut.

Hennes ögonbryn och mungipa möttes i en menande grimas. Han mumlade i skägget, förmådde inte svara direkt. Lagom tills att han samlat den kraft han behövde, öppnades den orangea dörren till fikarummet.

- Nej men tjänare Gittis!

Rolf skrockade så att han fick en hostattack. Till synes helt obekymrad lyckades han både klappa Moa på huvudet och Gittan på rumpan utan att ta mer än ett par steg innan han försvann ut från rummet. I motsats till vad man skulle kunna tillskriva den annars så bistra sjuksköterskan, fnissade Gittan nu okontrollerat. Rolf kom undan med vad som helst.

Sen spände hon ögonen i honom, Kurt-Arne kände det på långt håll. Kinderna hettade, och han svepte kaffet. Det sög till i maggropen. Han ulkade upp en frätande omgång som vände strax bakom tungbasen.

- KVART ÖVER-TVÅ-PATIENTEN!

- Jag gör det inte.

- Om du inte kommer nu, så får resten av dagens patienter alla träffa dig gratis. Du är ju en timme försenad, snälla nån. Eller vad sa du?

- Jag gör det inte.

Gittan blev mållös. Trettiofem års pliktroget harvande, utan klagomål, utan gruff, utan många ord alls, rann mellan fingrarna på dem båda. Han såg att hon kippade efter ord, helt plötsligt svärfångade. Det har väl aldrig hänt henne förut, funderade han när han satte koppen i diskmaskinen. Moa försvann bakom ryggen på Gittan, vinkade tummen upp. Gittan harklade sig.

- Vad säger du egentligen? Menar du att jag skall säga till Lollo Stendal, Karina Karlsson och Sten Wik, som förresten är här med sjuktaxi, att du inte kommer? Eller han på akutrummet med fiskedraget, som har väntat sen kvart över två. Ska jag säga att du inte kommer?

Hon var tydligen så i gasen att hon inte märkte att hon upprepade sig. Kurt-Arne kunde bara konstatera att inget någonsin förändrades.

- Jag har alltså suttit i telefonen och gett råd och bokat och övervägt era dyrbara tider och så passar det inte? Nej vet du vad.

- Offerkoftan klär dig inte.

Orden flög ut honom. Hon stirrade på honom. Men innan hon hann replikera flydde han fältet. Han bokstavligen sprang nu. Tog trappan upp två kliv i taget. Han visste att hon var efter honom. Som en bländad fågel irrade han runt vid receptionen. Sen ut, sen gick han faktiskt ut ur byggnaden. Handen kramade hjärtat, hjärtat galopperade, yrseln dallrade kring mittersta synfältet nu, det stack kring munnen. Men när första andetaget frisk luft träffade lungorna började tvårflojten spela lägre. Vid ICA hade den nästan tystnat helt. Kurt- Arne Andersson gick vidare nerför backen.

